

Zuster in het ambt

Dominee Margriet Gosker-Postma (69) is emeritus predikant in Venlo. Voor haar grensverleggend werk op het gebied van oecumene en de vrouw in het ambt is ze gisteren benoemd tot officier in de Orde van Oranje-Nassau.

door Wim Doesborgh

Bijna een leven lang ijvert ze voor de erkenning van de vrouw in het kerkelijk ambt. En net zo lang haalt ze alles uit de kast om de protestante en de katholieke kerken dichter bij elkaar te brengen in de oecumene. Maar de praktijk, weet Margriet Gosker-Postma, is weerbarstig en soms verdroefend. Zoals die keer bij de afscheidsdienst van deken Dré Franssen van Venlo, een persoonlijke vriend.

„Hij noemde mij 'een zuster in het ambt'. Ik wilde dus graag bij zijn dienst zijn, want we hadden vaker samen de eredienst gedaan. Officieel mag dat niet van de rooms-katholieke kerk. Een protestant mag niet deelnemen aan de communie in de eucharistieviering, laat staan een dominee. Bij het afscheid van Dré ben ik dus achter in de kerk gaan zitten, achter een pilaar. Ik wilde geen aanstoot geven, zeker omdat een vertegenwoordiger van het bisdom Roermond aanwezig was. Maar kapelaan Brueren bemerkte het en kwam mij in alle stilte het brood en de wijn brengen. Het deed pijn dat het zo stiekem moest. Ik voelde: als christenen van dezelfde God zijn we nog steeds niet tot elkaar gekomen.”

Margriet Gosker-Postma heeft in

Emeritus predikant Margriet Gosker-Postma uit Venlo is officier in

de Orde van Oranje-Nassau.

foto Stefan Koopmans

vele landelijke en internationale overleggen en organisaties haar ziel en zaligheid in de toenadering van protestanten en katholieken gelegd. In verband met het 40-jarig jubileum van de landelijke Raad van Kerken heeft ze zich ingezet voor de Thomasviering, waarin spirituele elementen uit verschillende christelijke tradities samenkomen. Zelf ging ze vaak voor in deze vieringen. Vanuit de plaatselijke Raad van Kerken is ze ook de vrouw ach-

ter het overlegorgaan tussen joden, christenen en moslims. Margriet Gosker publiceerde honderden boeken en artikelen over oecumene, maar vooral ook over de vrouw in het ambt. „Dat was helemaal niet zo vanzelfsprekend”, zegt ze, „want toen ik met mijn studie begon, was het in de protestantse kerken, een echte mannenwereld, nog lang geen gangbaar thema. Gelukkig zie je nu bij de anglicaanse kerk, bij de oud-katholie-

ken en zelfs heel langzaam bij de gereformeerde kerken vrijgemaakt beweging komen en krijgt de vrouw speelruimte. Maar de katholieke kerk? Veel christenen dachten dat met de komst van paus Franciscus een nieuwe open koers zou komen. Maar ook hij houdt vast aan het verbod voor de vrouw om priester te worden. Er is nog een hoop werk te doen. Toen de Wereldraad van Kerken in 1982 het befaamde *Limarapport* schreef, was

de rol van de vrouw nog onderwerp van discussie. Nu, in het nieuwe rapport *The Church*, dat toevallig deze week besproken wordt, komt de vraag of de vrouw in het ambt kan, echter helemaal niet meer voor! Zo ben je weer terug bij af. In een samenleving waarin we het heel gewoon vinden dat vrouwen professor, arts of minister worden, zijn er dus nog altijd christelijke kerken, die dat in hun organisatie niet toestaan. Ik heb een arti-

kel geschreven getiteld *Gods 'ja' en het 'nee' van de Kerk*. Daarin vat ik het samen. God nodigt ons allemaal uit voor te gaan in zijn eredienst. Maar sommigen zien er toch een verbod voor vrouwen in. Of het celibaat daarbij een rol speelt? Nee, dat is niet doorslaggevend. Ik heb respect voor mensen die het als een bewuste keuze zien om God zo beter te kunnen dienen. Maar de kerk zou het niet als een verplichting moeten opleggen.”